

[Inger Gautier Schmit.]

om at lade sit Navn blive bekendt, thi med den stærke Udvikling, der har været i Antallet af Fosterdrab, med de Masser af kriminelle Aborter, vi staar over for, frygter jeg for, at en tvungen Opgivelse af Barnefaderens Navn saavel som Pligt for Rigshospitalet til at offentliggøre Moderens Navn vil bidrage til Fremme af saadanne kriminelle Handlinger. Man kan godt tænke sig, at en Lov, som lægger saa store Forpligtelser paa Barnefaderen, bl. a. med Hensyn til Navneret og Arveret, og som tvinger Moderen til at opgive, hvem Faderen er, at alt dette i Forening meget let vil kunne tilskynde ikke mindst Barnefaderen til at opmuntre Moderen til Fosterfordrivelse. Vi er i mit Parti derfor enige om, at Bestemmelsen om Rigshospitalets Hemmeligholdelsespligt bør opretholdes. Man maa saa ønske, at hele Udviklingen maa føre med sig, at Forholdene bliver saadanne for den fødende Kvinde, at hun selv frivilligt ønsker at opgive over for sit Barn, hvem der er dets Moder.

Med Hensyn til hele Arvespørgsmaalet har vi ikke kunnet følge Lovforslagets Bestemmelser, men har her stillet Ændringsforslag, som tager Afstand fra de Bestemmelser i Lovforslaget, hvorved Arveretten bliver gjort lige for de ægteskabelige og de uægteskabelige Børn, idet vi altsaa ikke mener, at en saadan Ordning vil føre til det Resultat, som man venter sig. Man kan maa-ske nok i enkelte Tilfælde gavne et uægteskabeligt Barn eller ung Mand eller Kvinde ved en saadan Ordning, men en Bestemmelse af denne Art kan let medføre vanskelige Forhold i ægteskabelige Hjem og tilvejebringe en Utryghed for den Hustru og de Børn, som lever i Hjemmet, hvilket vi finder uheldigt. Vi har derfor stillet et Ændringsforslag, hvorved vi tilsigter en Ordning paa dette Omraade, som nærmest gaar ud paa at blive staaende ved det nuværende.

Medens vi med Hensyn til Navn og Arveret efter Faderen gennem Ændringsforslag har taget Afstand fra Lovforslaget, har vi givet det vor fulde Tilslutning og Støtte overalt, hvor det gjaldt om at gennemføre Realiteter, nemlig Ting, der virkelig vil betyde en Forbedring af de uægteskabelige Børns Kaar. Paa det saakaldte „Program“ Omraade, har vi ment, at Ord ikke var tilstrækkelige, men at man maa nøjes med at holde sig til Livets Realiteter.

Gerda Mundt: Ved Behandlingen af Ændringsforslagene her i Dag vil man ikke kunne undgaa at komme ind paa selve

Hovedspørgsmaalet, som er det, der præger Lovforslaget, nemlig Spørgsmaalet om Navn og Arv. Men før jeg kommer nærmere ind paa det, som skiller os fra Flertallet, vil jeg ligesom de to andre Ordførere have Lov til at sige, at der inden for Udvalget har været Enighed om at søge det, som var det bedste for Børnene. Det er rigtigt, som det er fremhævet fra forskellige Sider, at det havde været det bedste, om vi ogsaa paa Hovedpunkterne var blevet enige om Lovforslaget. Men det har altsaa ikke været muligt. Der har været andre Børnelovforslag, hvorom der har kunnet opnaas Enighed, men vi mener, at det her drejer sig om et saa livsvigtigt Spørgsmaal, at vi ikke har kunnet give vor Tilslutning. Disse Spørgsmaal om Børn skulde ellers ikke have noget med Partipolitik at gøre, og jeg har ogsaa paa andre Omraader gjort den Erfaring, at selv om vi er valgt politisk, er det ikke politiske, men saglige Linier, der afgør Stillingen til saadanne Spørgsmaal. Jeg har selv mange Erfaringer fra den lange Aarrække, i hvilken jeg har siddet i Forretningsudvalg her i København, i Værgeraad og Børnenævn.

Vi er bl. a., som det ogsaa blev fremhævet af Ordføreren, blevet enige om at henstille til Kirkeministeren og Justitsministeren, at der sker en Forandring med Hensyn til Daabsattester, saadan at alle faar ens Daabsattest, idet der paa denne blot skal staa, hvor vedkommende er født, hvornaar han er døbt eller navngivet, og for øvrigt en Henvisning til Ministerialbogen.

Der har inden for Udvalget været et godt Samarbejde og Villighed fra alle Sider til at lytte til de andres Argumenter; men Divergenserne har været saa store, at det ikke har været muligt at opnaa Enighed. Vi maa fastholde, at den Ret til Navn og Arv efter Faderen, som dette Lovkompleks giver det Barn, der er født uden for Ægteskab, i de allerfleste Tilfælde vil blive til meget lidt Gavn for det paagældende Barn og ikke vil have nogen praktisk Betydning, medens det paa den anden Side i mange Tilfælde vil skabe Utryghed inden for Ægteskabet. Vi anser det monogamiske Ægteskab for at være en Grundpille i vort Samfund, og vi kan derfor ikke gaa med til at lade Ret til Navn og Arv være ens for Børn, der er født i Ægteskab, og Børn, der er født uden for Ægteskab. Det er en farlig Vej, man her er inde paa. Der har været diskuteret meget frem og tilbage om, hvorvidt dette at ligestille de løse Kønforbindelser med Ægteskab med Hensyn til Retsvirk-